

Grace Livingston Hill

O voce în pustiu

Traducere de Cristina Dumitru

Capitolul I

Trenul se opri brusc, huruind puternic, iar Margaret Earle se grăbi să-și adune lucrurile și, pășind grăbită pe coridorul vagonului, coborî în noapte.

Își balansă valiza grea până când o așeză jos și abia apoi păși cu grijă de pe treapta destul de înaltă a vagonului. Îi trecu prin minte că era ciudat că nici conductorul, nici mecanicul și nici măcar controlorul din vagonul în care călătorise nu veniseră să o ajute să coboare, deși toți trei se deranjaseră atât de mult pentru a-i spune că ea trebuia să coboare la următoarea stație. Însă, mai în față, se auzeau voci. Poate că era ceva în neregulă la locomotivă, de aceea cei trei bărbați lipseau, ba chiar uitaseră de ea pentru moment.

Acolo unde stătea ea, terenul era accidentat și peronul nu era semnalizat în niciun fel. Oare nu aveau peroane în această regiune vestică și sălbatică sau trenul era atât de lung, încât vagonul ei nu ajunsese până în dreptul peronului?

Își miji ochii, încercând să vadă ceva în întunericul ce o înconjura. În depărtare dansau două, trei puncte luminoase, asemeni unor licurici. Zări câteva siluete care se mișcau în sus, aproape de locomotivă, fiecare purtând câte o lanternă. Trenul era lung. Brusc, se simți foarte singură. Poate că nu ar fi trebuit să coboare înainte să vină cineva să o ajute. Probabil că trenul nici măcar nu ajunsese în gară încă. Oare ar trebui să urce înapoi și să aștepte? Totuși, dacă trenul pleca înainte ca ea să-l găsească pe conductor,

ar fi putut fi dusă mai departe, iar vina pentru această situație ar fi fost doar a ei.

Nu părea să fie nicio clădire pe acea parte a șinelor. Probabil că erau construcții pe partea cealaltă, dar ea nu avea cum să vadă dincolo de vagoane. Încercă să se dea înapoi pentru a arunca o privire, dar terenul era înclinat, iar ea alunecă și căzu pe zgura de pe jos, lovindu-se la genunchi și zgâriindu-se la încheietura mâinii.

Cuprinsă brusc de panică, se ridică. Trebuia să urce înapoi în tren, orice s-ar fi întâmplat. Nu avea niciun drept să o abandoneze aici noaptea, departe de gară, într-o țară străină. Dacă trenul pleca înainte ca ea să-l găsească pe conductor, avea să-i spună că trebuie să întoarcă și să o lase să coboare acolo unde trebuie. Cu siguranță nimeni nu se așteptase ca ea să coboare în asemenea condiții.

Ridică valiza grea spre treapta înaltă, care era acum și mai departe de sol decât atunci când coborâse, deoarece de la căzătura ei se surpase și mai tare pământul de lângă șine. Apoi, întinzându-se să prindă bara de sprijin, încercă să urce pe treapta vagonului, însă, chiar în acel moment, locomotiva scoase un șuierat prelung și tot trenul, parcă aliat cu aceasta împotriva ei, se smuci înainte nebunește, dezlipindu-i mâna de pe bară. Alunecă din nou, căzând în genunchi, iar valiza se prăvăli de pe treaptă peste ea și amândouă lunecară și se rostogoliră pe malul îngust în timp ce trenul, asemenea unei dădace iresponsabile care-și palmuise copilul și îl abandonase, dispăru în trombă în întunericul nopții.

Groaza de a fi abandonată îi dădu putere să se ridice, deși era plină de vânătăi și în stare de șoc. Ridică mâinile, parcă implorând vagoanele care treceau pe lângă ea în viteză – unul, două, trei, ferestrele lor luminate dezvăluind câte un pasager așezat confortabil, în siguranță în interiorul vagonului, complet neștiutor de dispararea ei.

O vreme strigă, alergând și încercând să atragă atenția cuiva, dar toate tentativele ei fură urmate de un sentiment copleșitor de

spaimă și neputință și ultimul vagon trecu pe lângă ea scoțând zgomote bațjocoritoare, parcă bucurându-se de necazul ei.

Margaret rămase nemișcată, buimacă, întinzând mâinile neputincioase și lăsându-le apoi să-i cadă pe lângă corp. Privi lung după trenul care se micșora în depărtare. Lumina ultimului vagon se legăna sfidătoare, scânteind din când în când cu ironie rece, până ce dispăru cu totul din câmpul ei vizual, făcându-se nevăzută în adâncul nopții.

Abia respirând, își întoarse privirea și încercă să găsească gara care, cu doar câteva momente înainte, fusese atât de reală în mintea ei; și iată! nici de-o parte, nici de cealaltă a șinei de cale ferată, nu era absolut nimic!

Noaptea se întindea peste tot locul, asemenea unei podele vaste, dedesubtul unei cupole curbate, joase și nemărginite de cer albastru, presărate cu cele mai mari și mai frumoase stele pe care le văzuse vreodată. Umbre grele, ba verzui, ba purpuri, pluteau ca un abur deasupra pământului, mai întunecate și mai intense decât albastrul de nepătruns al cerului nopții. Părea locul tainic al misterelor, unde picior de om nu ar fi cutezat să pătrundă. Era de necrezut că nu se zărea nicăieri altceva decât câte un tufiș de pelin sălbatic, înconjurat de nisip și măcăci, învăluite de frumusețea nopții singuratece.

Nicio clădire nu străpungea contururile întunecate ale câmpiei, nicio lumină prietenoasă nu strălucea pentru a-i înveseli inima. Nu se vedea nici măcar un copac, doar o umbră mai întunecată de-a lungul orizontului, ce părea a fi o fâșie de pădure. Nimic, absolut nimic între cupola adâncă și înstelată a cerului și întunericul albastru de pe pământ, în afara unei singure forme ascuțite dinaintea sa, de parcă era un catarg negru ce arunca o umbră întunecată peste șină.

De îndată ce o zări, își ridică bagajul și, în ciuda durerii pe care o simți, se îndreptă spre ea abia pășind, căci genunchii și încheietura mâinii îi erau lovite, iar valiza era grea.

Auzi un sunet ușor – pic-pic – pe măsură ce se apropia; ceva picura, stropind ușor zgura dintre șine. Atunci văzu silueta înaltă cu brațul întins și, printre tufele de pelin deșertic, observă contururile întunecate ale unui rezervor de apă. Recunoscu astfel bazinul de alimentare al locomotivei și imediat înțelese că ea confundase oprirea pentru alimentare cu apă cu oprirea în gară.

Parcă toate speranțele i se năruiră când ajunse lângă apa ce picura și își sprijini mâna de coloana întunecată, de parcă aceasta ar fi putut să o ajute în vreun fel. Lăsa bagajul jos și rămase acolo tremurând, privind îngrozită pustietatea de o stranie frumusețe din jurul ei; și apoi, ca o himeră în depărtare, în fața ochilor ei îngroziți apăru vedenia părinților ei, așezați lângă lampa din biblioteca de acasă, exact așa cum obișnuiau să stea în fiecare seară. Probabil chiar în acel moment citeau și discutau, încercând să uite de dorul ei, acum când ea pornise în marea ei aventură, pentru întâia oară departe de casă, urmându-și visul de a fi învățătoare. Oare ce-ar fi spus ei dacă și-ar fi putut vedea fiica iubită, pe care ani la rând o ocrotiseră și pe care acum, reticenți, o lăseseră să plece plină de avântul tinereții, legată de promisiuni aproape absurde de a fi atentă și de a nu-și asuma niciun risc?

Și totuși iat-o stând singură lângă un rezervor de apă, în mijlocul unei câmpii din Arizona, fără să știe câți kilometri o despart de cea mai apropiată așezare omenească, seara, după ora 21:00! Era greu de crezut că se întâmpla cu adevărat! Poate că visa! Cu doar câteva momente înainte, se aflase într-un vagon luminat, înconjurată de călători somnoroși, aproape de sfârșitul călătoriei – sau cel puțin așa crezuse! Iar acum, doar pentru că făcuse ceea ce considerase corect, se găsea singură aici!

Își frecă ochii și privi din nou de-a lungul șinelor, așteptând parcă să vadă trenul întorcându-se după ea. Cu siguranță, cu siguranță conductorul sau hamalul care fuseseră atât de amabili, vor observa că lipsește și vor face ceva în privința asta. Nu puteau s-o lase singură aici, în prerie! Ar fi prea groaznic!

Cât de tare o zgudui imaginea tatălui și a mamei ei, pierduți în depărtarea cu nuanțe purpurii și verzui! Lampa părea luminoasă și veselă, iar ea chiar putu zări capul tatălui său, cu părul alb și des. Se întorcea spre mama ei ca să-i povestească despre ceea ce citise în ziar. Stăteau acolo, simțindu-se mulțumiți și aproape fericiți pentru ea, iar ea, fetița lor – toată demnitatea ei de învățătoare căzuse acum de pe ea de parcă ar fi fost o haină uzată – stătea în pustietatea asta, singură, având doar rezervorul cu apă al motorului drept unică șansă de supraviețuire, iar șinele goale și dezolante fiind singura ei legătură cu lumea oamenilor. Își lăsă capul în piept, suspină și lacrimile ce i se iviră în ochi aproape o sufocară, curgându-i șiroaie. Deodată, auzi în depărtare urletul gros și din ce în ce mai apropiat al unei fiare ce mârâia, furioasă. Își înalță capul, tremurând înspăimântată, și se agăță de rezervor.

Erau urlate de coioți sau lupi. Citise despre aceste animale, dar nu se așteptase să-i audă în astfel de circumstanțe. Cu câtă încredere acceptase locul de muncă ce promitea oportunitățile pe care le căutase pentru cariera splendidă ce spera să i se aștearnă înainte! Cât de curajoasă fusese! Nici coioții, nici indienii, nici elevii cowboy sălbatici nu-i zdruncinaseră curajul. În plus, îi spusese mamei sale că era foarte diferit să mergi într-un oraș față de a fi misionar în pustietate. Era o școală importantă, unde urma să predea, o școală în care excepționalele ei rezultate la latină, germană și matematică îi aduseseră postul înaintea altor câțiva candidați și în care tactul său bine cunoscut era de așteptat să facă minuni. Dar la ce mai foloseau acum latina, germana și matematica? Oare cunoștințele pe care le avea la aceste discipline o ajutau acum să se cațare pe un rezervor de apă? Ar fi salvat-o tactul ei din ghearele unui lup flămând?

Urletul din depărtare parcă se auzi mai aproape. Privirea ei speriată se îndreptă către rezervorul de apă care se profila deasupra ei, înalt și întunecat. Trebuia cumva să ajungă acolo sus. Nu mai putea rămâne aici nici măcar un minut. În plus, de la

înălțime ar fi putut să vadă mai departe și, probabil, să zărească o lumină pe undeva primprejur și să strige după ajutor.

Cercetă mai atent locul și descoperi un rând de țărui rudi-mentari, pe care mecanicii trenului obișnuiau să se cațare. Margaret se pregăti să facă același lucru. Ezitând, își lăsă valiza la baza rezervorului. Oare era bine să o lase acolo? Citise despre coioți ce furaseră o secure dintre corturile unor turiști, doar pentru șnurul de piele prins de mâner. Nu-și putea permite să-și piardă lucrurile. Totuși, cum ar fi putut să se cațare luând cu ea acea povară grea?

Deodată, îi veni o idee.

Rochia ei simplă, de călătorie, avea și un cordon de mătase, moale și lung, înfășurat de două ori în jurul taliei, franjurat la capete. Îl desfăcu repede și înnodă strâns unul dintre capete de mânerul valizei, iar de încheietura mâinii își legă bine celălalt capăt. Apoi încet, cu atenție, aruncând mereu priviri în sus, începu să se cațare.

I se părea că are de urcat kilometri întregi, deși, în realitate, distanța era scurtă. Urletele fiarelor din depărtare se auzeau acum mai aproape și aproape continuu, făcându-i inima să bată cu putere. Era încordată, plină de vânătaie din cauza căzăturilor și slăbită de frică. Țăruii erau departe unul de altul și fiecare pas mai sus era dureros și dificil. În cele din urmă, reuși să se ridice suficient de sus pentru a vedea dincolo de rezervorul de apă și se simți mai protejată.

Dar urcase deja mai mult decât lungimea scurtă a cordonului de mătase, iar acum valiza o trăgea dureros de braț. Fu nevoită să se oprească puțin pe loc și trase valiza în sus. În cele din urmă reuși să o așeze pe partea de sus a rezervorului, într-un loc relativ sigur. Încă un pas lung pe următorul țărui și ajunse lângă valiză și ea.

Rezervorul era parțial acoperit, așa că avea suficient loc să se așeze pe margine fără riscul de a cădea înăuntru și de a se îneca. Câteva minute nu putu face nimic altceva decât să stea nemișcată, recunoscătoare, încercând să-și recapete răsuflarea după urcuș;

însă, treptat, vraja nopții fermecătoare începu să o cuprindă. Ce albastru și ce minunat era cerul! Niciodată până acum nu observase că cerul era atât de albastru noaptea. Ar fi spus că cerul este negru sau gri. De fapt, nu-și amintea să fi văzut vreodată atât de mult cer deodată, nici să fi observat bolta înstelată până acum.

Cerul acesta era atât de adânc, atât de minunat de albastru, iar stelele atât de reale, vii și sclipitoare, încât toate celelalte stele pe care le văzuse vreodată păreau niște simple imitații. Peisajul părea desprins dintr-una din picturile lui Taylor despre Țara Sfântă. Aproape că așteptă să vadă un păstor cu toiagul și oile sale apropiindu-se dinspre umbrele încețoșate sau pe David cu turban, îmbrăcat în alb, cu mâinile ridicate în rugăciune, stând undeva în adâncimea întunericului purpuriu. Nu ar fi fost deloc surprinsă dacă un oraș fortificat, cu acoperișuri ridicându-se deasupra zidurilor, ar fi fost ascuns după tufele de pelin din depărtare. Poate o noapte și un peisaj ca acestea i-au inspirat pe magi să urmeze steaua!

Dar nu poți sta mult timp singură pe marginea unui rezervor de apă, noaptea, în deșert, pierdută în gânduri despre artă și istorie. Era frig acolo sus, iar urletele parcă se auzeau mai aproape decât înainte. Nu se zărea nicio lumină, nicio casă, și nici măcar zgomotul binevenit al unui tren de marfă nu răsuna pe șine. Totul era tăcut, nemărginit și pustiu, cu excepția aceluia sunet terifiant scos de fiare; liniștea cumplită era decorul perfect pentru vocile înfricoșătoare ale sălbăticiei.

Vânătaile și zgârieturile căpătate începură să o usture îngrozitor. Frigul părea să coboare asupra ei, punând stăpânire pe locul îngust și înalt unde ședea. Era tot mai înțepenită și rigidă, dar nu îndrăznea să se miște prea mult. Nu avea să vină niciun tren? Niciun ajutor? Oare va trebui să stea acolo toată noaptea? Pământul părea acum foarte aproape. Se întrebă dacă fiarele sălbatice ar putea ajunge la ea.

Atunci, în tăcerea dintre urletele acelor creaturi sălbatice, auzi un sunet diferit. La început nu-și dădu seama ce era. Un zgomot

lent, regulat, care venea parcă de foarte departe. Privind cu atenție, crezu că zărește o siluetă ieșind dintre tufele de pelin sălbatic de pe cealaltă parte a șinelor, dar nu era sigură. Poate era doar o vedenie, o iluzie născută din faptul că privise îndelung tufișurile adunate pe câmpia întunecată. Totuși, ceva o îndemnă să strige, iar când își auzi propria voce, strigă din nou, mai tare, întrebându-se de ce nu strigase mai devreme.

— Ajutor! Ajutor! strigă ea.

Și din nou:

— Ajutor! Ajutor!

Silueta întunecată se opri și se întoarse spre ea. Acum nu se mai îndoia. Dar dacă era un animal sălbatic, și nu un om? O frică teribilă puse stăpânire pe ea; apoi, spre nesfârșita ei ușurare, răsună o voce nazală:

— Cine-i acol'?

Dar, când deschise gura să-i răspundă, nu reuși decât să scoată un suspin. Abia după un moment putu să strige jalnic:

— Ajutor! Ajutor!

— Unde ești? se auzi vocea nazală.

Acum putu vedea calul și călărețul, contopiți într-o singură umbră înaintând spre ea, pe șinele de tren.